

Arrest

nr. 224 017 van 16 juli 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. HEIMANS
Monterreystraat 16
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2019 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat M. HEIMANS verschijnt voor verzoeker en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 mei 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 25 september 2008 wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) het statuut voor de vluchtelingen aan verzoeker toegekend.

Op 13 november 2015 wordt verzoeker aangetroffen door een politiecontrole in een wagen met vijf illegale vreemdelingen.

Op 27 juni 2016 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden met uitstel voor vijf jaar, behalve de voorhechtenis, wegens mensensmokkel. Verzoeker dient tegen het voormelde vonnis geen beroep in.

Op 15 maart 2017 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van één maand wegens wapendracht zonder wettelijke reden. Verzoeker dient tegen het voormelde vonnis geen beroep in.

Op 12 oktober 2018 wordt de vluchtelingenstatus van verzoeker ingetrokken door het CGVS. Verzoeker dient tegen voormelde beslissing geen hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

Op 7 februari 2019 neemt de minister de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Mijnheer

naam: N.

voornaam: B. K.

geboortedatum: (...)1986

geboorteplaats: Kirkook

nationaliteit: van Iraakse herkomst

Krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende ernstige redenen van openbare orde:

Op 07/05/2008 diende u een asielaanvraag in. Op 30/09/2008 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 01/10/2008 in kennis werd gesteld. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 23/12/2008 een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 09/06/2020.

Op 27/06/2016 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens mensensmokkel met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzondere kwetsbare situatie waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zodanig dat betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken en de verzwarende omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van een leidend persoon heeft of niet.

Op 15/03/2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Leuven definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand wegens een inbreuk op de wapenwetgeving daar u een vuurwapen droeg zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen. Dientengevolge werd door de DVZ op 26/04/2018 met toepassing van artikel 49, § 2, tweede lid (en artikel 55/3/1, § 1), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus werd u door het CGVS op 10/08/2018 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 15/10/2018 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 16/10/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Het oordeelde tot slot dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst Irak en dat een verwijderingsmaatregel bijgevolg niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS geen schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en derhalve werd de intrekking van uw vluchtelingenstatus definitief.

Gelet op het voorgaande, kunnen we enkel concluderen dat u - door uw persoonlijk gedrag - de openbare orde ernstig geschaad heeft en een gevaar voor de samenleving vormt.

Gezien uw vluchtelingenstatus definitief werd ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen.

U werd op 22/11/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf geen gevolg aan deze vraag en bijgevolg kan de DVZ enkel rekening houden met de actueel in uw dossier aanwezige elementen. In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag d.d. 07/05/2008 verklaarde dat u het Rijk op diezelfde dag binnenkwam, met andere woorden iets meer dan 10,5 jaar geleden. Derhalve merken we op dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u iets meer dan 10,5 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. We herhalen dat u geen gevolg gaf aan ons aangetekend schrijven om u uit te nodigen alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten. Wij werden derhalve niet in het bezit gesteld van enig element waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch werden ons bewijzen overgemaakt van tewerkstelling of werd een attest van inburgering voorgelegd. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

Integendeel herhalen we dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

In het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent d.d. 27/06/2016 wordt gesteld dat u zich schuldig maakte aan feiten van mensensmokkel, waarbij u misbruik maakte van de zwakke en precaire administratieve positie waarin uw slachtoffers zich bevonden. Er werd gesteld dat dit getuigt van bijzonder weinig respect en mededogen voor mensen, het de maatschappelijke orde ondermijnt en de openbare veiligheid en meer in het bijzonder het vreemdelingenbeleid op ernstige wijze verstoren. Bovendien werd u op 15/03/2017 definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Leuven wegens inbreuken op de wapenwetgeving, omdat u naar aanleiding van een toegangscontrole in het gerechtsgebouw te Antwerpen in het bezit gevonden was van een vuurwapen. Bovendien bleek dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS d.d. 10/08/2018 in het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus de verschillende feiten die door de rechter bewezen geacht werden ontkende of minimaliseerde, wat maakt dat u in uw gebrek aan normbesef volhardde. Hieruit blijkt ons inziens dat u geen lessen trok uit uw verleden en de ernst van uw daden niet inziet of wenst in te zien.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, herhalen we dat u geen gevolg gaf aan de voormelde vraag om aanvullende documenten en elementen aan te reiken en wij derhalve enkel met deze actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening kunnen. In het kader van uw asielaanvraag d.d. 07/05/2008 verklaarde u tijdens uw gehoor bij de DVZ d.d. 02/06/2008 op dat ogenblik een alleenstaande man zonder kinderen te zijn, wiens ouders, twee zussen en broer in Kirkoeq (Irak)

verbleven. Sindsdien werd de DVZ niet in het bezit gesteld van informatie waaruit blijkt dat u in België een gezins- of familiaal leven heeft, waardoor enkel kan geconcludeerd worden dat er geen familiaal beletsel is voor het nemen van deze beslissing."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In de synthesesmemorie voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van artikel 62, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) en van artikel 41.2.a) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"a. Schending van het hoorrecht

12. Ten eerste voert verzoeker de schending aan van artikel 62 §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 41.2.a) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betreffende het hoorrecht.

Artikel 62 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing. " Artikel 41.2.a) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betreffende het recht op behoorlijk bestuur bepaalt:

"2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;"

13. In de bestreden beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie dd. 07/02/2019 staat vermeld dat verzoeker op 22/11/2018 via een aangetekend schrijven, dat door DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister zou zijn verstuurd, werd uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat DVZ hiervan kennis heeft teneinde zijn situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden.

Verzoeker heeft op zijn verblijfsadres, gelegen te 3000 Leuven, (...)1/201, echter geen enkel schrijven ontvangen van DVZ waarin gevraagd werd om alle documenten en elementen aan te brengen die zijn situatie inschatten om also een eventuele beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te kunnen verhinderen of beïnvloeden, overeenkomstig artikel 61 §1 Vreemdelingenwet.

Indien verzoeker dergelijk schrijven zou hebben ontvangen - quod non - zou hij zeker tijdig gereageerd hebben en de nodige documenten hebben voorgelegd over zijn situatie.

DVZ bewijst niet dat zij verzoeker rechtsgeldig heeft ingelicht overeenkomstig artikel 62 §1 Vreemdelingenwet en dat zij het hoorrecht heeft gerespecteerd.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

14. In de nota met opmerkingen van verweerster dd. 19/03/2019 erkent verweerster ook dat verzoeker het schrijven van DVZ niet heeft afgehaald en dat verzoeker derhalve zijn hoorrecht niet daadwerkelijk heeft kunnen uitoefenen.

15. Verder stelt verweerster in haar nota dd. 19/03/2019 dat verzoeker geen bijkomende informatie aanbrengt die een invloed zou kunnen gehad hebben op de afloop van de procedure.

Dit klopt helemaal niet.

In huidige beroepsprocedure brengt verzoeker talrijke bijkomende relevante informatie en stukken aan over zijn persoonlijke situatie, die wel degelijk een invloed kon gehad hebben op de beslissing van verweerster.

Het gaat over informatie en stukken over de duurtijd van het verblijf van verzoeker in België en zijn economische en maatschappelijke integratie in België door het volgen van taallessen Nederlands, het volgen van stage-beroepsopleiding en overzicht tewerkstelling in België (zie verder), (stukken 4, 5, 6, 7 en nieuwe stukken 9 en 10)

Indien verzoeker zijn hoorrecht daadwerkelijk had kunnen uitoefenen, wat niet mogelijk is gemaakt door verweerster, had verzoeker aan de hand van de voorgelegde stukken en informatie de beslissing van verweerster daadwerkelijk kunnen beïnvloeden.

De bestreden beslissing houdt echter geen rekening met voormelde informatie en is derhalve onrechtmatig wegens miskenning van het hoorrecht.”

2.2 Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of Hof) 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Verzoeker zou zich dan ook niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kunnen beroepen. Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81). Verzoeker beroept zich uitdrukkelijk op dit beginsel.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De beslissing tot beëindiging van het verblijf kan als een bezwarend besluit worden aangemerkt dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Verzoeker betoogt dat hij op zijn verblijfadres, 3000 Leuven, (...) 1/201, geen schrijven heeft ontvangen van de verwerende partij waarin werd gevraagd om alle documenten en elementen aan te brengen die zijn situatie inschatten. Zo hij het schrijven had ontvangen, had hij tijdig gereageerd en de nodige documenten voorgelegd.

Artikel 62, § 1 en § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

(...)

“§ 3. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen : (...)

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :

1° bij aangetekende brief;

2° per bode, met ontvangstbewijs;
3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;
4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.”

Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de uitnodiging werd verstuurd naar verzoekers adres, 3000 Leuven, (...) 1/201, maar dat het niet werd afgehaald.

De Raad stelt vast dat de aanvraag om inlichtingen met een ter post aangetekende brief van 22 november 2018 naar verzoeker op diens woonplaats werd gestuurd. Artikel 62, § 3, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat elke kennisgeving rechtsgeldig is wanneer ze naar de gekozen woonplaats van de betrokkene werd verstuurd met een ter post aangetekende brief, hetgeen te dezen is gebeurd. Verweerder laat inderdaad gelden dat de aangetekende brief niet werd afgehaald, evenwel doet dit geen afbreuk aan de correcte en rechtsgeldige kennisgeving van de aanvraag om inlichtingen. Verzoeker, die overigens de gekozen woonplaats niet betwist, toont niet aan dat hij werd verhinderd om de aangetekende zending af te halen.

Het motief in de bestreden beslissing *“U gaf geen gevolg aan deze vraag en bijgevolg kan de DVZ enkel rekening houden met de actueel in uw dossier aanwezige elementen.”*, is bijgevolg niet onjuist of kennelijk onredelijk, nu verzoeker niet aantoonde dat hij werd verhinderd de aangetekende zending waarin hij werd uitgenodigd om zijn situatie toe te lichten, af te halen.

Verder stelt verzoeker dat hij talrijke bijkomende relevante informatie en stukken over zijn persoonlijke situatie had kunnen aanbrengen. Informatie over zijn lang verblijf in België, zijn economische en maatschappelijke integratie, het volgen van taallessen Nederlands, het volgen van stage-beroepsopleidingen en zijn tewerkstelling.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gemotiveerd:

“Het loutere feit dat u iets meer dan 10,5 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. We herhalen dat u geen gevolg gaf aan ons aangetekend schrijven om u uit te nodigen alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten. Wij werden derhalve niet in het bezit gesteld van enig element waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch werden ons bewijzen overgemaakt van tewerkstelling of werd een attest van inburgering voorgelegd. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen. Integendeel herhalen we dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: “De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).” (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).”

Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat hij geen gevolg gaf aan de vraag om informatie waardoor verweerder enkel rekening kan houden met de actueel in zijn dossier aanwezige elementen. Verweerder stelt uitdrukkelijk *“In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.”* Uit de motivering blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met zijn lang verblijf in België doch hij stelt tevens vast dat zijn eventuele doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving geen afbreuk doet aan het feit dat uit zijn persoonlijk gedrag, met name een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid, niet uit te sluiten valt dat verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Verzoeker kan niet

voorhouden dat in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met de relevante informatie waarover verweerder kennis had. Verweerder wijst er in de nota met opmerkingen ook op dat verzoeker reeds door het CGVS werd gehoord gedurende twee uur in het kader van de intrekking van zijn vluchtelingenstatus. Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden dat hij niet op de hoogte was van de nakende beëindiging van zijn verblijf en dat hij niet de mogelijkheid had om alle relevante informatie aan te brengen met het oog op een mogelijke beëindiging van zijn verblijf.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker in zijn synthesememorie de schending aan van de artikelen 23 en 62, § 2 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of evenredigheidsstoets.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"b. Schending motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsbeginsel

16. Ten tweede voert verzoeker de schending aan van artikel 23 en 62 §2 van de Vreemdelingenwet betreffende de motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsbeginsel of evenredigheidsstoets.

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitmat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. "

Artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3."

17. Uit de bestreden beslissing dd. 07/02/2019 blijkt niet dat voldaan is aan hoger vermelde artikelen 23 en 62 §2 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt verschillende keren verwezen naar het feit dat verzoeker op 27/06/2016 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank Gent voor de betichting mensensmokkel, maar uit die veroordeling op zich blijkt niet dat concludant op heden door zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Ten eerste is de veroordeling bij verstek uitgesproken zonder dat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad is om zich te verdedigen voor de Correctionele rechtbank Gent. Er bestond in hoofde van verzoeker betwisting over de tenlastelegging omdat hij geen vermogensvoordeel heeft verkregen in de zin van artikel 77bis eerste lid van de Vreemdelingenwet. In het kader van de regeling van de rechtspleging voor de Raadkamer Gent werd nog gevraagd om de feiten te herkwalficeren naar artikel 77 van de Vreemdelingenwet.

Er werd uiteindelijk geen hoger beroep aangetekend tegen voormeld verstekvonnis omdat de straf bijna volledig met uitstel werd opgelegd (zie verder). Er kon ook geen ontvankelijk verzet meer aangetekend worden ingevolge de verstrengde regels over verzet overeenkomstig artikel 187 §6 van het Wetboek van Strafvordering.

Ten tweede dateert de veroordeling van 27/06/2016, dit is al 2 jaar en 10 maanden geleden. De geïncrimineerde periode van de feiten die ten grondslag liggen aan de veroordeling dateren van de periode 10/11/2015 t.e.m. 13/11/2015, dit is al 3 jaar en 5 maanden geleden, (stuk 3)

Uit een veroordeling betreffende feiten van meer dan 3 jaar geleden blijkt niet dat verzoeker op heden nog een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou kunnen vormen voor de Belgische samenleving.

Ten derde heeft de Correctionele rechtbank op 27/06/2016 aan verzoeker een gevangenisstraf volledig met uitstel van tenuitvoerlegging opgelegd en werd de geldboete voor 4/5de met uitstel opgelegd. De Correctionele rechtbank heeft geen effectieve gevangenisstraf opgelegd wat impliceert dat zij van oordeel was dat verzoeker zijn gedrag in de toekomst zal verbeteren en dat de rechtbank met haar voorwaardelijke straf de sociale re-integratie van verzoeker niet wil verhinderen.

Uit de voorwaardelijke straf die werd opgelegd blijkt des te meer dat verzoeker geen werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. Anders had de Correctionele rechtbank een effectieve gevangenisstraf opgelegd om de samenleving te beschermen, wat niet is gebeurd. Verzoeker vormt op heden helemaal geen actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde.

Wanneer verweerster in haar bestreden beslissing dd. 07/02/2019 hierover anders oordeelt, schendt zij de artikelen 23 en 62 §2 van de Vreemdelingenwet.

18. In haar nota met opmerkingen dd. 19/03/2019 stelt verweerster dat verzoeker regelmatig is gedagvaard maar niet is verschenen op de eigen zitting van de Correctionele rechtbank Gent.

Uit het vonnis van 27/06/2016 blijkt dat de beklaagden werden gedagvaard om te verschijnen op de terechtzitting van 23/05/2016. Verzoeker was in 2016 echter tweemaal verhuisd, eerst van Antwerpen naar Leuven en nadien binnen Leuven naar een ander adres (ander huisnummer in dezelfde straat). Verzoeker legt uit een uittreksel van dienst burgerzaken voor met historiek adres, (nieuw stuk 10) Hij had omwille van de verhuis de dagvaarding niet ontvangen, reden waarom hij niet is verschenen op de terechtzitting en hij bijgevolg bij verstek is veroordeeld.

In haar nota dd. 19/03/2019 formuleert verweerster ook opmerkingen over de straftoemeting (gevangenisstraf met uitstel) die door de correctionele rechtbank Gent werd opgelegd. Verzoeker werd in het kader van het strafonderzoek naar die feiten van mensensmokkel uit 2015 op 27/01/2016 door de Raadkamer Gent in vrijheid gesteld onder voorwaarden, (nieuw stuk 11)

De Raadkamer motiveerde in haar beschikking:

Deze motivering werd door de Correctionele rechtbank Gent impliciet overgenomen door verzoeker géén effectieve maar een voorwaardelijke straf op te leggen. Door de keuze van de strafmaat (voorwaardelijke straf) kan afgeleid worden dat verzoeker geen werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving.

19. In de bestreden beslissing wordt ook onvoldoende rekening gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker in België en met het bestaan van culturele, maatschappelijke en economische banden met het land van verblijf van verzoeker (België).

Als DVZ overweegt om het verblijfsrecht te beëindigen na intrekking of opheffing van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus, moet DVZ ook voorafgaandelijk een evenredigheidstoets doorvoeren. Dit betekent dat rekening moet worden gehouden met:

- de aard en de hechtheid van de gezinsband,*
- de duur van het verblijf in België,*

het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht op basis van een opheffingsbeslissing moet ook rekening worden gehouden met de mate van verankering in de samenleving.

Verzoeker heeft op 07/05/2008 een asielaanvraag ingediend in België en werd op 30/09/2008 door het CGVS erkend als vluchteling.

Sedert 30/09/2008 heeft verzoeker een wettig verblijf in België, inmiddels al 10 jaar en 7 maanden.

Verzoeker heeft in 2009 gewerkt als plukker, in 2011 als schilder via het OCMW van Antwerpen en in 2013 als lasser bij de firma (...) in de Haven van Antwerpen, (stuk 4)

In 2015 en 2016 heeft verzoeker verschillende taallessen Nederlands gevolgd. Hij legt getuigschriften voor van de cursussen "Nederlands voor anderstaligen, Lezen en Schrijven +"Nederlands tweede taal richtgraad 1" en twee modules over "BE NT 2 Waystage schriftelijk 1" en "Waystage schriftelijk 2". (stuk 6) Verzoeker verwijst ook naar een attest van Open School Antwerpen Centrum voor Basiseducatie van 01/02/2016. (stuk 5) Verzoeker heeft van 03/10/2016 tot 14/10/2017, gedurende één jaar, gewerkt bij het OCMW van Leuven als arbeider onder artikel 60. Hij legt zijn individuele jaarfiche voor van 2017. (nieuw stuk 9)

Per schrijven van 05/02/2019 heeft de VDAB aan verzoeker toelating gegeven tot het uitvoeren van een stage in het kader van arbeidszorg op de werkplek (...) van 11/02/2019 tot 10/02/2020. (stuk 7)

Ingevolge de bestreden beslissing van 07/02/2019 komt het verder verloop van deze stage echter in het gedrang.

Verzoeker heeft aan de hand van hoger vermelde gegevens aangetoond dat hij een voldoende mate van sociale, culturele, maatschappelijke en economische verankering heeft met België, gezien hij al meermaals gewerkt heeft in België, verschillende taallessen Nederlands heeft gevolgd en recent ook gestart is met het volgen van een stage in kader van arbeidszorg.

Door het verblijf van verzoeker in België te beëindigen, schendt de bestreden beslissing artikel 23 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing doorstaat de evenredigheidsstoets en het zorgvuldigheidsbeginsel niet.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

2.4 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De door de verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht dient *in casu* te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 22, § 1, 3° en 23 van de vreemdelingenwet.

Artikel 22, § 1, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt:

§ 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

1° de gevestigde onderdaan van een derde land;

2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.”

Artikel 23 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Deze bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 22, § 1, 3° van de vreemdelingenwet waarbij enkel een einde aan het verblijf van verzoeker wordt gemaakt. De bestreden beslissing bevat geen terugkeerbesluit of verwijderingsmaatregel en een dergelijk besluit of maatregel gaat er ook niet mee gepaard. Verweerder oordeelde dat er ernstige redenen van openbare orde spelen waardoor een beëindiging van verzoekers verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

Verweerder wijst allereerst op het feit dat verzoeker op 27 juni 2016 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor drie jaren behalve voorlopige hechtenis wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Daarnaast wijst verweerder op een veroordeling op 15 maart 2017 door de correctionele rechtbank te Leuven tot een gevangenisstraf van 1 maand wegens een inbreuk op de wapenwetgeving wegens het dragen van een vouwmes zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen. Verder wijst verweerder op de intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet door het CGVS op 15 oktober 2018. Het CGVS concludeerde dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Verzoeker diende tegen voormelde beslissing van het CGVS geen schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waardoor de intrekking definitief is. Gelet op het voorgaande concludeert verweerder dat verzoeker, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad en een gevaar voor de samenleving vormt.

Verzoeker betoogt dat uit de veroordeling door de correctionele rechtbank van Gent niet blijkt dat hij op heden door zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Ten eerste wijst verzoeker erop dat de veroordeling bij verstek is uitgesproken. Hij geeft mee dat er betwisting zou bestaan hebben over de tenlastelegging. Ten tweede dateren de feiten die ten grondslag liggen aan de veroordeling van november 2015, dit is al meer dan drie jaar geleden. Ten derde wijst verzoeker erop dat hem een gevangenisstraf werd opgelegd, alsook een geldboete voor 4/5de met uitstel. Dit impliceert dat de correctionele rechtbank van oordeel was dat zijn gedrag in de toekomst zal verbeteren en zijn sociale re-integratie niet wil verhinderen. Door de keuze van de strafmaat (voorwaardelijke straf) kan afgeleid worden dat verzoeker geen werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving.

Verzoeker gaat evenwel voorbij aan de duidelijke motivering zoals hierboven weergegeven waarbij wordt vastgesteld dat verzoekers persoonlijke gedrag maakt dat er in zijn hoofd sprake is van ernstige en actuele redenen van openbare orde die de genomen maatregelen noodzakelijk maken. Hierbij wordt ingegaan op de concrete feiten en persoonlijke gedragingen van verzoeker die hebben

geleid tot zijn veroordelingen en wordt ook toegelicht waarom de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde actueel zijn en volgens verweerder nog steeds aan de orde zijn. Zo wijst verweerder in de bestreden beslissing erop dat uit zijn persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Verder leest verweerder in het vonnis van de correctionele rechtbank te Gent het volgende: *“dat u zich schuldig maakte aan feiten van mensensmokkel, waarbij u misbruik maakte van de zwakke en precaire administratieve positie waarin uw slachtoffers zich bevonden. Er werd gesteld dat dit getuigt van bijzonder weinig respect en mededogen voor mensen, het de maatschappelijke orde ondermijnt en de openbare veiligheid en meer in het bijzonder het vreemdelingenbeleid op ernstige wijze verstoren.”* Verweerder wijst erop dat verzoeker op 15 maart 2017 bovendien definitief veroordeeld werd door de correctionele rechtbank te Leuven wegens inbreuken op de wapenwetgeving, omdat hij naar aanleiding van een toegangscontrole in het gerechtsgebouw te Antwerpen in het bezit was van een vouwmes. Ten slotte stelt verweerder vast dat verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS op 10 augustus 2018 de verschillende feiten die door de rechter bewezen werden geacht ontkende of minimaliseerde, wat maakt dat verzoeker in zijn gebrek aan normbesef volhardde. Verweerder concludeert dat verzoeker geen lessen trok uit zijn verleden en de ernst van zijn daden niet inziet of wenst in te zien.

Waar verzoeker erop wijst dat de feiten reeds dateren van november 2015 gaat hij er aldus aan voorbij dat hij sinds de veroordeling in 2016 opnieuw met de autoriteiten in aanraking is gekomen. Bovendien blijft verzoeker alle feiten waarvan hij beschuldigd en vervolgens veroordeeld werd ontkennen. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat er betwisting zou hebben bestaan over de tenlastelegging. Er kan in het vonnis van de correctionele rechtbank te Gent immers worden gelezen dat de feiten daadwerkelijk bewezen werden geacht. Waar verzoeker stelt dat hij bij verstek werd veroordeeld omdat hij niet regelmatig werd opgeroepen aangezien hij in die periode tot tweemaal toe verhuisde, doet dit gegeven geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen hoger beroep heeft ingediend en dat het vonnis thans aldus definitief in het rechtsverkeer is. Waar verzoeker erop wijst dat hij werd veroordeeld met uitstel, hetgeen erop wijst dat de rechtbank zijn sociale re-integratie niet wil verhinderen, kan hij evenmin worden gevolgd. Het is niet omdat de raadkamer van oordeel was dat verzoeker kon worden vrijgelaten onder voorwaarden, voorwaarden die beoogden de sociale integratie te herstellen en recidive en onttrekking te voorkomen, dat de rechter van de correctionele rechtbank concludeerde dat verzoekers gedrag in de toekomst zou verbeteren. Wel integendeel nu in het vonnis het volgende kan worden gelezen: *“Niet alleen getuigt dit van bijzonder weinig respect en mededogen voor mensen die vaak al een lang en erbarmelijk avontuur hebben doorstaan, het ondermijnt de maatschappelijke orde die de diverse overheden onderling, en ook in het opvangen van de thans piekende stroom vluchtelingen tracht te handhaven. Dergelijke feiten verstoren de openbare veiligheid en meer in het bijzonder het vreemdelingenbeleid op ernstige wijze. (...) Bij het bepalen van de strafmaat houdt de rechtbank rekening met de zwaarwichtigheid van de feiten en met de nog gunstige strafregisters in België van de beklaagden.”* Aldus kan de stelling van verzoeker dat hem geen effectieve gevangenisstraf werd opgelegd omdat zijn gedrag in de toekomst zou verbeteren niet worden gelezen in het vonnis. De rechter stelt weliswaar vast dat hij nog geen strafblad had in België maar hij trekt hieruit geen conclusie naar de toekomst toe. Waar verzoeker deze conclusie aan het vonnis toevoegt kan hij aldus niet worden gevolgd.

Verzoeker betoogt vervolgens dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de duur van zijn verblijf in België en met het bestaan van culturele, maatschappelijke en economische banden met België. Verzoeker wijst op zijn wettig verblijf in België sinds meer dan 10 jaar. Dat hij in 2009 werkte als plukker, in 2011 als schilder via het OCMW en in 2013 als lasser. In 2015 en 2016 heeft verzoeker verschillende taallessen Nederlands gevolgd. Van 3 oktober 2016 tot 14 oktober 2017 heeft verzoeker gewerkt bij het OCMW van Leuven en op 5 februari 2019 heeft de VDAB hem toelating gegeven tot het uitvoeren van een stage gedurende een jaar. Verzoeker meent dat hij aldus een voldoende mate van sociale, culturele, maatschappelijke en economische verankering heeft met België.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers langdurig verblijf in België en zijn banden met België zowel als met zijn land van herkomst. De beslissing motiveert in dit verband het volgende:

“Het loutere feit dat u iets meer dan 10,5 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. We herhalen dat u geen gevolg gaf aan ons aangetekend schrijven om u uit te nodigen alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw

situatie correct in te schatten. Wij werden derhalve niet in het bezit gesteld van enig element waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch werden ons bewijzen overgemaakt van tewerkstelling of werd een attest van inburgering voorgelegd. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

Integendeel herhalen we dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

In het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent d.d. 27/06/2016 wordt gesteld dat u zich schuldig maakte aan feiten van mensensmokkel, waarbij u misbruik maakte van de zwakke en precaire administratieve positie waarin uw slachtoffers zich bevonden. Er werd gesteld dat dit getuigt van bijzonder weinig respect en mededogen voor mensen, het de maatschappelijke orde ondermijnt en de openbare veiligheid en meer in het bijzonder het vreemdelingenbeleid op ernstige wijze verstoren. Bovendien werd u op 15/03/2017 definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Leuven wegens inbreuken op de wapenwetgeving, omdat u naar aanleiding van een toegangscontrole in het gerechtsgebouw te Antwerpen in het bezit gevonden was van een vouwmes. Bovendien bleek dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS d.d. 10/08/2018 in het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus de verschillende feiten die door de rechter bewezen geacht werden ontkende of minimaliseerde, wat maakt dat u in uw gebrek aan normbesef volhardde. Hieruit blijkt ons inziens dat u geen lessen trok uit uw verleden en de ernst van uw daden niet inziet of wenst in te zien.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, herhalen we dat u geen gevolg gaf aan de voormelde vraag om aanvullende documenten en elementen aan te reiken en wij derhalve enkel met deze actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening kunnen. In het kader van uw asielaanvraag d.d. 07/05/2008 verklaarde u tijdens uw gehoor bij de DVZ d.d. 02/06/2008 op dat ogenblik een alleenstaande man zonder kinderen te zijn, wiens ouders, twee zussen en broer in Kirkoeq (Irak) verbleven. Sindsdien werd de DVZ niet in het bezit gesteld van informatie waaruit blijkt dat u in België een gezins- of familiaal leven heeft, waardoor enkel kan geconcludeerd worden dat er geen familiaal beletsel is voor het nemen van deze beslissing."

Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij stelt dat er geen afweging werd gemaakt met "de aard en hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in België en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst." Verweerder oordeelt evenwel dat zijn banden met België niet opwegen tegen de vaststelling dat uit zijn persoonlijk gedrag een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid blijkt waardoor het niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. In het vonnis werd gesteld dat verzoeker getuigt van bijzonder weinig respect en mededogen voor mensen. Tijdens het gehoor op het CGVS bleek bovendien dat verzoeker de feiten ontkende of minimaliseerde waaruit blijkt dat hij in zijn gebrek aan normbesef volhardde aangezien de rechter de feiten als bewezen achtte. Verweerder stelt ten slotte vast dat verzoeker een alleenstaande man is zonder kinderen en wiens ouders, twee zussen en een broer in 2008 in Irak verbleven. Verzoeker betwist dit niet. Aldus is het niet kennelijk onredelijk dat verzoekers banden met België niet opwegen tegen de vaststelling dat verzoekers persoonlijke gedrag maakt dat er in zijn hoofd sprake is van ernstige en actuele redenen van openbare orde die de genomen maatregelen noodzakelijk maken.

De schending van materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de evenredigheidstoets wordt niet aangenomen.

Verweerder merkt in de nota met opmerkingen nog op dat wat betreft de thans door verzoeker voorgelegde getuigschriften van zijn taallessen er anderzijds tijdens het gehoor op het CGVS gebruik werd gemaakt van de hulp van een tolk. Bovendien stelt verweerder vast dat verzoeker pas op regelmatige wijze lessen Nederlands volgde sinds 2016, terwijl hij reeds sinds 2008 in België verblijft. Afgaande op het certificaat blijkt dat verzoeker na een verblijf van tien jaar de eerste graad van

basiseducatie Nederlands heeft behaald, wat bezwaarlijk wijst op een verregaande inburgering. De recente toelating in februari 2019 tot een bezoldigde stage kan volgens verweerder evenmin aanzien worden als een bewijs van inburgering na een verblijf van tien jaar.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN